1

Asi si říkáte, že rytíř je někdo, kdo chodí pořád v nablýskané zbroji, která tak hezky chrastí a toto všechno, že to je válečník, připravený jít do boje, ohánět se obouručním mečem jako by to byl jen jednoruční, protože kolem něj jsou hned tři krvelační skřeti. Jenže to nemáte pravdu. Rytíř, to je hlavně šlechtický titul, a to znamená spíše chodit na hostiny v pohodlných šatech, dokud jste mladí, tak se třeba čas od času zúčastnit nějakého turnaje, ale když – Innos chraň – přijde nějaká bitva, tak jí jen zpovzdálí přihlížíte, chráněni těly svých vojáků.

Ano takhle to rytíři mají, ale já nejsem rytíř. Já jsem paladin. A u paladina to je právě naopak, ten je svou vírou oddán Innosovi, stále se udržuje připravený k tomu, aby mohl čelit silám zla, ba sám od sebe se s nimi do boje vydává. A žije-li jako typický rytíř, jak jsem ho tu popsal, má problém. A právě to byl můj případ.

Veliteli paladinů, lordu Hagenovi se mnou došla trpělivost a poslal mě z Vengardu na ostrov Khorinis. „Tam teď žádný paladin není, a přece je tam spousta zla, s nímž je třeba bojovat, i ceremoniálních rolí, které je potřeba někomu svěřit," říkal mi. Mizera. Měl jsem za to, že mě chce dostat pryč od všech těch vengardských hostin a zábav. Jenže ten pes to měl ještě promyšlenější.

Mým úkolem v Khorinisu totiž bylo s autoritou krále posílat vězně za bariéru. Hagen moc dobře věděl, že mezi ceremoniální symboly myrtanského paladina patří jeho brnění, moc dobře věděl, že na Khorinisu nechovají koně a že z města do průsmyku je to pořádný kus cesty! A udělal to proto, že věděl, že po tolika džberech vypitého piva se do té zbroje už jen sotva vejdu. Už po prvním měsíci s trestanci jsem měl na svém nebohém těle takové otlačeniny, že jsem se několik týdnů nemohl pořádně hnout. A pak další měsíc zase. A pak zase. Hagen mě chtěl takhle donutit zhubnout! A bývalo by se mu to podařilo, nebýt toho osudného dne, kdy jsem sletěl dolů sám.

A za to opět vděčím těm vypitým džberům piva. Odsuzovali jsme zrovna velmi horkohlavého vězně. Jmenoval se Roman a byli potřeba tři královští vojáci, aby ho udrželi na uzdě. Seznam jeho zločinů byl dlouhý a jak jsem ho dlouho četl, trochu jsem tím ukolébal pozornost nás všech tam nahoře. Když to se najednou Roman vzepjal a utrhl se směrem ke mně. Nestihl se mě ani dotknout, samozřejmě, jenže jak já už nejsem zvyklý bojovat, tak jsem se hrozně lekl, ztratil rovnováhu a přepadl přes útes.

Měl jsem docela štěstí, jak jsem dopadnul: voda byla dostatečně hluboká, abych si nezlomil pádem vaz, ale dostatečně mělká na to, aby mě zbroj nestáhla ke dnu, kde bych se utopil. Jenže… já jsem se topil i na té mělčině! A byl to právě Roman, kterého hodili hnedka za mnou, kdo mě zachránil. Dostal mě na břeh, ani nevím, a zatímco jsem tam kuckal vodu a zvracel svůj příliš malý oběd, přišli k nám nějací muži a asi nám chtěli ublížit. Jenže Roman se nedal – vytáhl mi z pochvy meč, můj Innosův hněv, a všechny je zahnal! A pak mi řekl, ať mu odevzdám svoji zbroj, že si ji teď vezme on a že i můj meč si nechá – a jen si nemyslete, že to bylo na chvíli. Na svlečení i odění do paladinské zbroje potřebujete vždycky pomoc dalšího člověka, a tak jsem mu pomohl dostat se do mé vlastní zbroje, která tu měla být mojí jedinou ochranou, a pak…

2

„Zkraťuž to kňourání!“ okřikl mě Raven. „Co po nás teda chceš?“

To se nemělo stát – to vyprávění jsem si připravoval celý týden, učil se ho zpaměti a oni mě zastaví před tou nejpůsobivější částí! „Prosím, pomozte mi!“ zažadonil jsem. „Já už nevydržím další směnu v dole! Já jsem sem nikdy nechtěl! Já nemůžu jíst vývary ze štěnic! Tohle není nic pro mě! Všichni mě hrozně šikanují!“

„Hehe,“ zachroptěl Gomez na svém trůnu, aniž by se na mě podíval. Všechnu pozornost věnoval spoře oděné ženě, která ho ovívala. „A co nám můžeš nabídnout? Zatím ses nám tu ukázal jako dobrá padavka. Plazení ti jde dobře, ale jestli nechceš zaplnit tuhle díru v koberci, asi ti to nebude nic platný.“

„Udělám cokoliv! Cokoliv si jen budete přát!“ odpověděl jsem mu, ale tentokrát mě okřikl jiný rudobaron, Bartholo:

„Jseš snad hluchej? Gomez se tě ptal, co můžeš nabídnout. Dokud máš dole jen jednu ďouru, ani nás nenapadne přemejšlet, co s tebou budeme dělat.“

„Hele,“ řekl Raven, „kdybychom postavili katapult, mohli bychom ho použít místo balvanu a zaútočit na Novej tábor, co říkáš, Gomezi? Ale musíme rychle, než nám zhubne.“

„Říkám, že už mě to nebaví.“ Hlavní rudobaron se na mě podíval vážně a oba jeho pobočníci ztuhli. „Ptal jsem se tě, co nám můžeš nabídnout.“

V tu chvíli jsem pochopil, že legrace končí a že jestli nic nepovím, pošlou mně do těch dolů hned a že už nikdy nic lepšího než žravou štěnici nepozřu. A přece jsem ze sebe nedostal nic víc než: „Já… já…“ Měl jsem to spočítané.

„Gomezi! Gomezi!“

„To zní jako Bullit,“ odtušil Bartholo a já jsem v duchu poděkoval Innosovi, ačkoliv jsem se k němu před chvílí vůbec nemodlil – a měl jsem! I bez brnění jsem byl stále paladinem.

„Co zase chce?“ zabručel Gomez a všichni se ohlédli k portálu vedle trůnu, v němž se objevil tmavovlasý strážce.

„Gome, Jackovi zase hrabe. Zase vylezl na věž, drží se tam jednoho toho bodáku a říká, že skočí!“ hrkal ze sebe.

„A proč nejdeš, ty debile, za Xardasem?“ štěkl na něj Gomez.

„Xardas… Xardas… se nějak rozkmotřil s mágama a prej odešel do skřetí země, nebo co!“

„Cože?“ Raven zněl opravdu vyděšeně.

„Do hajzlu!“ zaklel Gomez. „Ty rudý blbce vyřešíme potom, Jacka potřebujeme teď víc.“

„Hej, ale co chceš jako dělat?“ zeptal se zjevně otřesený Bartholo. „Vždyť víš, že jedinej Xardas ho dokázal přinutit, aby neskákal a vrátil se do práce.“

„Tak to budeme muset zvládnout my,“ rozhodl Gomez. „Jdeme!“

„Počkejte! Počkejte!“ vykřikl jsem já. „To nemůžete jen tak, to se vám nepodaří. Jestli už to zkouší po několikáté a přemlouval ho mág… Měli byste to nechat někomu, kdo má, promiňte mi to, trochu více zkušeností s… dialogem.“

„A ty máš snad?“ zeptal se mě Gomez. Přikývl jsem. „Tak dělej! Jdeme na věž.“

3

Myslel jsem, že vypustím duši, když jsme šplhali nahoru na věž, ale poháněl mě zespoda Gomez a s ním můj strach o vlastní kůži. Když jsme byli nahoře, Bullit mi ukázal, z kterého okna mám vyhlédnout, abych dohlédl na Jacka. Vydechnul jsem a řekl svým společníkům, ať se drží zpátky, že s ním potřebuji mluvit sám. Vyhlédl jsem z okna nad sebe a spatřil dobře oblečeného člověka, jak se drží z jednoho hrotů hradní věže a visí nad propastí vnějšího okruhu.

„E-ehm… Jacku?“ oslovil jsem ho. Doufal jsem, že když ho přemluvím, zavděčím se Gomezovi.

„Xa-Xardas se na to už vykašlal, jo?“ odpověděl mi jeho bílý obličej. „To jsem rád.“

„Ehm, ne, Xardas jaksi… odešel. Ne, ne! Chtěl jsem říct, že už tu s námi není… Ne! Xardas prostě zmizel z tábora.“ Nějak jsem to ze sebe vysypal a cítil, že jsem situaci asi příliš nepomohl. „Já… já jsem Balam.“

„Jo? Jak se máš, Balame?“ zeptal se nepřítomně.

„Já? No, jak bych se asi mohl mít na tomhle místě, že?“ odpověděl jsem mu upřímně.

„Právě… Mohl bys, Balame, zase jít? Když budu sám, povede se mi to spíš…“

„Ale počkejte! Jacku! To jste nepomyslel na to, že sebevražda je hřích proti našemu pánu Innosovi?“

„Cheche, tyhle žvásty tady nic neznamenají…“ Jack se smál dost nervózně.

Musel jsem si přiznat, že to bylo všechno, co jsem na něj měl. Ani ten krutý pobyt v kolonii ve mně zatím nezlomil lásku k životu a musel jsem si přiznat, že nevím, jak dál. „Ale počkejte, přece máte pro co žít… Určitě máte třeba… Rodinu?“

„Děláš si ze mě prdel, že jo? Rodinu, kterou už nikdy neuvidím…“

„Ale počkejte… To přece není celý svět, rodina… Pořád je tu spousta hezkých věcí, jídlo, pití…“

„Tys tu asi nikdy nežral, Balame, co? Běž prosimtě pryč, zmiz, nechci ti spadnout přes hlavu…“

„Jacku, věřte mi, žádná situace není dost hrozná. Nikdy to není tak špatné, aby to nemohlo být horší, dejte na mě, nestojí za to se zabíjet.“

„Právě to, že může být ještě hůř, mě nejvíc děsí…“ vydechl Jack a pustil se a s křikem letěl dolů. Zkoprněl jsem hrůzou.

„Ty debile!“ zařval za mnou Gomez. „Tys nechal chcípnout našeho důlního inženýra! Teď dostaneš co proto!“

„Nee!“ zakvílel jsem a rozběhl se k žebříku dolů a cítil, jak se pode mnou otřásá země a moje tělo sebou škubalo v panice, jak očekávalo rozsekání mečem. Dupal jsem z žebříku dolů a viděl už nahoře Gomeze, jak se také chystá slézt. A pak mě zachránil další zázrak…

Jedna příčka žebříku se pode mnou podlomila. A pod ní druhá a pak zase další, až jsem jich zpřerážel tolik, že se celý žebřík zhroutil. Dopadl jsem na zem bolestivě, na kostrč, ale s vědomím, že prozatím jsem je zdržel. Gomez mi nahoře hrozil pěstí. Slezl jsem dolů a utíkal chodbami hradu a strážní na mě hleděli v úžasu, že vidí tlouštíka takhle se hnát. Bloudil jsem, až jsem se nakonec ocitl na hradním nádvoří a uslyšel hromový hlas z věže: „Támhle je! Chyťte ho, dělejte!“

Poděšeně jsem se rozhlédl kolem a viděl několik strážců, kteří náhle nechali všeho a zaměřili se na mě. Jakmile jim blesklo v očích, pochopil jsem, že zase musím kmitat, ale srdce už nechtělo. Měl jsem strach, že mi pukne. Přímo proti mně stála svatyně mágů a v cestě k ní nebyl jediný nepřítel. A tak jsem vyběhl tam. Dveře hlídal nějaký mladý mág, který napřáhl ruku a káral mě: „Nikdo bez povolení mistra Corrista…“ „Z cestyyy!“ namítl jsem mu já ve zběsilém řevu, až mi na poslední chvíli uskočil a já se octl uvnitř budovy, obklopen muži v rudých rouších.

„Co tu, u Innose vyvádíš!?“ zmohl se jako první na slovo nejstarší z nich. „Toto je posvátné místo, sem nemohou ti, kdo nejsou zasvěceni službě Innosovi!“

„Prosím, zachraňte mě! Gomez mě chce zabít! Dobří mužové, jste přeci povoláni vaším bohem, abyste chránili život!“ zažadonil jsem a skoro to vypadalo, jako bych tvář toho starce v nejtěžším rouchu obměkčil. Jenže pak už se před vchodem hromadili strážci, které se mág-mladík snažil zadržet, a křičeli: „Je zodpovědný za smrt Jacka!“ „Corristo, Gomez chce jeho hlavu, a ty mu v tom nesmíš zabránit!“

„Je mi líto, synu, ale skutečně zde nemůžeme poskytnout azyl každému,“ řekl mi Corristo mírným hlasem. „Zvlášť, jestli je pravda, co říkají.“

„Ale já nic z toho nechtěl!“ zakvílel jsem. „Mistře, snažně vás prosím, nechte mě tu, já vám budu sloužit!“

„Je mi líto, dobrý muži, ale mám slouží jenom paladinové a…“

„Ale já jsem paladin! Opravdu!“ Zajíkl jsem se, a zřejmě jsem proto nebyl moc přesvědčivý. Po pravdě, zdálo se mi, že jsem tím mágy spíše pobouřil, začali zlostně mručet: „Co si to dovoluješ?“ říkal jeden. Druhý zase: „Ha, tak to dokaž.“

Jenže já jsem, po pravdě, měl způsob, jak to dokázat. Můj meč i zbroj mi sice sebral Roman, o vzezření paladina jsem se za ta léta připravil sám, ale jedna věc mi zůstala, protože ji každý považoval za bezcennou: runu posvátného světla! Vyšších magických schopností jsem nezvládl dosáhnout, ale tohle, říkal jsem si, by mělo stačit. A tak jsem beze slov runu vzal a vyčaroval světlo nad svou hlavou – po hodně dlouhé době. Cítil jsem, že má mana je zcela vyčerpána. Mágy to ohromilo a strážci znovu rozpoutali povyk.

„Ticho!“ zahřměl Corristo směrem ven. „Řekni Gomezovi, že o tohodle se postarám sám a později dneska za ním přijdu. Teď zmizte, nebo…!“

Vypadalo to, že strážci mají u mágů skutečně respekt, protože zmlkli jak vojáci na pokyn a rozešli se. Corristo se otočil na mě a výhružně se zamračil: „Tak komu jsi tu runu ukradl?“

Polila mě hrůza a světlo nade mnou zhaslo. „Já… já… nikomu! Já jsem opravdu paladin! Balam! Možná, že si mě pamatujete z Vengardu!“ Bohužel, ve Vengardu jsem se mágům vždycky vyhýbal, abych od nich nedostal nějaký úkol. Ale i tentokrát se na mě usmála štěstěna.

„Corristo, jeden takový paladin skutečně ve Vengardu byl, já si to pamatuju. Hrozně chlastal, jestli to tak můžu říct, ale paladin to opravdu byl,“ pronesl jeden z mágů. „Ano, taky je mi to jméno povědomé,“ dodal jiný.

Nejvyšší mág otočil zrak směrem k podlaze a zamračil se. Chvíli bylo ticho. A potom se dost nemilosrdně usmál: „Aha, takže ty jsi paladin a chceš nám sloužit, ano?“ Horlivě jsem přikývnul. „Tak tedy výborně! A dostaneš hned práci hodnou paladina! Xardas se s námi rozhádal a zmizel kdesi ve skřetí zemi. To není žádoucí. Potřebujeme s ním navázat kontakt. Ty se tedy do skřetí země vydáš a Xardase vyhledáš.“

„Do… do… skřetí země!? Ale mistře, smilujte se! Vždyť nemám ani své brnění!“

„Cože? Ty nemáš brnění?“

„Ne, nemám, mistře, okradli mě o něj! Má ho teď ten bandita!“

„Ale to je nepřípustné! Budeš si muset brnění znovu získat, jinak nám nemůžeš sloužit. Jdi pro svou zbroj – a dokud ji nebudeš mít, nevracej se do tábora.“

„A když vám nebudu chtít sloužit?“ zeptal jsem se bláhově.

„Pak tě předáme Gomezovi,“ řekl Corristo líbezným hlasem a usmál se.

4

A tak jsem odkráčel ze Starého tábora s pocitem beznaděje. Byl mi uzavřen, ba bylo mi v něm smrtelně nebezpečno. Ani vteřinu jsem nepomýšlel na to, že bych si šel na Romanovi vymoci svou starou zbroj, jen jsem se rozhodoval, jestli mám nyní zkusit štěstí spíše v Novém táboře, nebo v bažinách. Příliš jsem vlastně nepřemýšlel ani nad tímto. V Novém táboře bych asi dlouho nepřežil, a tak jsem zamířil směrem k moři. Šel jsem podél lesa, když najednou jsem spatřil něco nečekaného. Nejdřív jsem si myslel, že mám vidiny a nechtěl jsem se k tomu blížit. Jenže ono to přišlo za mnou…

Byl to muž v paladinské zbroji! A ano – byl to Roman. Překvapeně jsme se pozdravili a pověděli si o svých dosavadních snahách v kolonii. Romanovy úspěchy byly patrně jednom dočasné…

„Heleď, chvíli to fungovalo. S touhle tvojí zbrojí si na mě nikdo netroufl, takže sem po chvíli sebral chlápka ménem Quentin a založili sme v kaňonu na severu tábor,“ povídal mi. „Stali sme se obávanými nepřáteli všech a já si časem připadal neporazitelnej. Věřil sem, že časem zcela zlomíme Novej tábor a budeme výzva pro zbytek kolonie. Mý méno se stalo

postrachem jak pro Gomeze, tak Leeho, ale i Y'Beriona a Cor Angara. Byl sem tak vopitej mocí, až sem zapomněl, že sou i jiný, který po ní prahnou a nevšim sem si, že Quentin zatím proti mně, ‚tomu tyranovi', poštval všechny mý lidi. A tak mě vyhnali z mýho tábora a já nemám kam jít, páč všude chtěj mojí hlavu a všude mě poznaj podle toho brnění, který si ani sám nemůžu slíknout. Spát se v tom nedá."

Když jsem ho poslouchal, konečně se mi v hlavě sešlo všechno potřebné. „Myslím, že vím, kam bys mohl jít," usmál jsem se. „Mám, myslím si, konečně plán, který by mohl zabrat. A jediné, co od tebe chci na oplátku je, abys mi v pravou chvíli vrátil můj starý meč."

5

Všechno, co jsme ještě potřebovali, bylo chytnout nějakého banditu: a to nebyl veliký problém, protože Roman přesně věděl, kde nějakého osamoceného najít. Na mé přání jsme ho nezabíjeli, pouze jsme ho donutili, aby mi předal svou zbroj. Roman si sklopil hledí do obličeje, já si přes ten svůj nasadil kápi. Svázal mi ruce provazem a táhl mě do Starého tábora. Stráže nás zastavily: „Hej, to je Roman! Ten hajzl a vrah!" „Drž hubu!" okřikl je. „Roman je tenhle!" Trhnul provazem na mých rukou, až jsem se zapotácel. Ale tentokrát už jsem nepřepadl. „Plním úkoly ohnivých mágů, takže bys nás měl okamžitě vpustit dovnitř!"

Po pravdě, trochu jsem se bál, že někdo prokoukne tuhle naši hru a pozná, že pod brněním se neskrývám já, ale Roman. Jenže všichni se asi nechali zaslepit dojmem, jakým on působil: byl to majestátnější paladin, než jakým jsem já kdy mohl být, a to přesto, že rytířská mluva mu nešla přes jazyk. Na nádvoří hradu mě nejdříve přivázal k šibenici jako psa a šel si promluvit s mágy. Ti ho moc nezkoumali, pouze mu předali úkol najít ve skřetí zemi Xardase. Z toho jsem ještě strach neměl, šlo přece jenom, řeknu-li to na rovinu, o jeho, a ne můj život. Ten byl v sázce, až když mě odvázal a my jsme předstoupili před Gomeze, který měl v plánu mě podříznout, zatímco já jsem z něj chtěl udělat svého a Romanova spiklence. Měl jsem na něj však uchystanou tajnou zbraň. Doslova zbraň.

„Dobře, takže si to shrneme," řekl Gomez na trůně. „Ty chceš, abych lhal mágům, odpustil ti Jackovu smrt a udělal z tebe kuchaře. A navíc mám odpustit tomuhle banditovi, který nás okradl o spoustu rudy, proviantu i dobrých lidí. A výměnou za to mi nabízíš tenhle meč, Innosův hněv, ano?"

„Přesně tak," přikývnul jsem mu. „A zároveň bych byl nerad, kdybych musel jako kuchař obsluhovat mágy."

„A co bude s Romanem?" zeptal se mě rudobaron.

„Vo mě si není třeba dělat starost," řekl Roman. „Já splnim, co mi řekli mágové. Najdu Xardase. Ale místo abysem ho doved zpátky sem, tak u něj zůstanu a nabídnu mu své služby."

„Hmm," protáhl Gomez své váhání, ale bylo poznat, že rozhodnut byl už dávno. „Musím říct, že je to dobrá nabídka. Vroubky u mě máte oba, ale – u Beliara – v týhle kolonii je každý člověk nahraditelný, ale meč jako tenhle mi tu nikdo asi neuková. Platí! Jen doufám, Balame, že sakra dobře vaříš!"

6

A tak jsem se přizpůsobil životu zde, v Hornickém údolí. Po pravdě, nejlepší kuchař jsem nebyl, ale naštěstí jsem měl k sobě ještě Omida. Spolupracovali jsme skvěle – on se postaral o většinu náročných kulinářských úkonů a já poskytoval svůj mlsný jazyk, který nedovolil poslat rudobaronům ani mágům nedobré jídlo.

„Nikdy to není tak špatné, aby to nemohlo být horší," řekl jsem tehdy ne zrovna šťastně Jackovi. A taky toto: „Nestojí za to se zabíjet." Měl jsem tehdy pravdu – hostiny jako ve Vengardu už na mě asi nikdy nečekají, ale život, jaký jsem si tu našel, je přinejmenším snesitelný. Své paladinství jsem pověsil na hřebík a jediné, co jsem si nechal, byla runa posvátného světla, se kterou jsem po nocích občas tajně pronikal do spíže, abych si mohl pro sebe ukrást trochu z hradních zásob.

Romanovi se podařilo skutečně najít Xardase a vstoupit do jeho služeb. Vím to, protože mě jednou v noci tajně navštívil a povídal mi o úkolech, které mu dává tento kouzelník, jenž se po odvratu od ohnivého kruhu stal nekromantem. Žije prý ve věži postavené na ostrůvku v horském jezírku nad skřetím územím.

Šly na mě z jeho vyprávění mrákoty, ale byl jsem rád, že jsem ho slyšel. Málem bych ve své kuchyňské spokojenosti totiž zapomněl, že tam venku je svět, kde se musí rubat krumpáčem, kde se jí vývary ze štěnic a kde jsou tlustí lidé vysmíváni.